

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 87.827 van 6 juni 2000
in de zaak A. 88.142/VII-19.962.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat W. NEVEN,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Koninklijke Prinsstraat 85

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Russische nationaliteit, op 29 november 1999 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 1999 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 8 februari 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij betekend op 1 oktober 1999;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 15 maart 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 6 april 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat I. SCHUDDINCK die, loco Advocaat W. NEVEN verschijnt voor verzoekster, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoekster, van Russische (Kazachstaanse) nationaliteit, komt samen met haar minderjarige zoon, T. K., België binnen op 30 oktober 1996 en is houder van een nationaal paspoort voorzien van een Schengenvisum. Ze verklaart zich op 4 november 1996 voor een eerste maal vluchteling. Op 29 november 1996 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten. Op 30 oktober 1997 wordt de beslissing bevestigd door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 30 december 1997 dient verzoekster een beroep tot

nietigverklaring en een verzoek tot schorsing in van de bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Bij arrest nr. 74.348 van 18 juni 1998 wordt het verzoek tot schorsing verworpen en bij arrest nr. 80.450 van 27 mei 1999 wordt het beroep tot nietigverklaring verworpen.

1.2. Op 13 november 1998 verklaart verzoekster zich voor een tweede maal vluchteling. Tijdens het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken maakt verzoekster gebruik van het Russisch met behulp van een tolk.

1.3. Op 8 februari 1999 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.4. De bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 1999 luidt als volgt :

"(...)

Betrokkene, afkomstig van Kazachstan, diende een eerste asielaanvraag in op 4 november 1996 die werd afgesloten met een 'bevestigende beslissing van weigering van verblijf' dd. 30 september 1997 wegens de bedrieglijke aard van betrokkenes verklaringen. Betrokkene diende hiertegen een verzoek tot schorsing en tot nietigverklaring in bij de Raad van State. Het verzoek tot schorsing werd verworpen bij arrest nr. 74.348 dd. 18 juni 1998. Het verzoek tot nietigverklaring werd verworpen bij arrest nr. 80.450 dd. 27 mei 1999. Betrokkene zou niet naar haar land zijn teruggekeerd. Ze diende een tweede asielaanvraag in op 13 november 1998.

Betrokkene verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken op 8 februari 1999 dat ze staatloos zou zijn. Betrokkene legde er een medisch attest neer daterende van juni 1993 die melding zou maken van een neusbreuk, opgelopen door de broers I.. Verder legde betrokkene een medisch attest van 17 juni 1993 neer dat stelt dat de kandidaat vluchteling een hersenschudding heeft opgelopen. Voorts zou betrokkene aldus haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenza-

ken, op 17 oktober 1996 een klacht hebben ingediend bij de plaatselijke politie om de aanvallers op te sporen. Op 8 november 1996 zou betrokkene antwoord hebben gekregen van het Ministerie van Binnenlandse Zaken dat ze de veiligheid van betrokkene en van haar zoon niet kunnen garanderen. Betrokkene legde er het bewijs van klacht en antwoord van de Kazachse overheid neer. Verder verwijst betrokkene naar twee ontvangen brieven van een tante in Kazachstan (respectievelijk dd. 15 januari 1999 en sine dato) waarin wordt geschreven dat haar huis door de Kazachen in beslag zou zijn genomen. Verder verklaarde betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken dat haar zoon op 25 juni 1993 thuiskwam van een jeugdkamp en op 26 juni zwaar zou zijn geslagen door de gebroeders I.. Hiertegen zou betrokkene klacht hebben ingediend bij de politie. Op 13 januari 1996 zou betrokkene in haar kiosk zijn aangevallen door een Kazach. Hoewel betrokkene de politie zou verwittigd hebben zou deze nooit zijn komen opdagen. Op 2 juni 1996 zou betrokkenes zoon andermaal zwaar zijn mishandeld door twee Kazachen. Hij zou hierdoor tot op vandaag migraineaanvallen hebben. Verder legt betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken haar internationaal paspoort en intern paspoort neer.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de door betrokkene aangehaalde feiten op de Dienst Vreemdelingenzaken en de aldaar neergelegde documenten (op de brieven van haar tante en het antwoord van het Kazachse Ministerie van Binnenlandse Zaken na) door betrokkene reeds tijdens haar eerste asielaanvraag werden aangebracht. Deze feiten en documenten werden reeds uitvoerig behandeld en onderzocht. Betrokkenes asielrelaas werd als bedrieglijk beschouwd. Er dient te worden vastgesteld dat betrokkene in haar huidige asielaanvraag als nieuw document een antwoord van het Kazachse Ministerie van Binnenlandse Zaken op betrokkenes klacht van 17 oktober 1996 neerlegt. Vooreerst kan worden gesteld dat dit document een gevolg is van de feiten die betrokkene reeds in haar eerste asielaanvraag heeft aangehaald. Betrokkenes eerste asielaanvraag werd als bedrieglijk afgedaan gezien de ernst van de bedrieglijkheid. Er kan bijgevolg ook getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van dit nieuw neergelegde document temeer de geloofwaardigheid betreffende dit document danig ondermijnd wordt door betrokkenes verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken die niet stroken met de objectieve lezing van dit stuk. Betrokkene verklaarde er dat ze op 17 oktober 1996 een klacht heeft ingediend. Op 8 november 1996 kreeg ze antwoord van het hoofd van het onderzoekscomité hetgeen stelde de veiligheid van betrokkene en van haar zoon niet te kunnen garanderen. Uit het stuk blijkt echter dat dit een antwoord zou zijn op betrokkenes klacht van 8 november 1996 (betrokkene diende haar eerste

asielaanvraag in op 4 november 1996!) en het stuk zou pas op 8 oktober 1998 zijn opgesteld. Aldus is dit neergelegde document niet van die aard om de geloofwaardigheid van betrokkenes verklaringen te herstellen.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat de door betrokkene neergelegde brieven van haar tante (dd. 15 januari 1999 en sine dato) niet voldoende zijn om de geloofwaardigheid te herstellen gezien de zwaarwichtigheid van vroegere tegenstrijdigheden.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem (haar) betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn (haar) appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 8 februari 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij (zij) ontvlucht is, en waar, volgens zijn (haar) verklaring, zijn (haar) leven, zijn (haar) fysieke integriteit of zijn (haar) vrijheid in gevaar zou verkeren."

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak gesteld te worden; dat dit verzoek niet kan ingewilligd worden, daar zij de auteur is van de genomen verwijderingsmaatregel en belast is met de tenuitvoerlegging ervan;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en

dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1.1. Overwegende dat verzoekster in een eerste middel de schending aanvoert van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van de motiveringsplicht op grond van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, doordat, eerste onderdeel, de nieuwe documenten slechts gedeeltelijk geanalyseerd, verkeerdelijk geïnterpreteerd en verkeerdelijk vertaald werden, dat zij op 17 oktober 1996 een klacht heeft ingediend bij de plaatselijke politie van Alma-Aty, dat zij op 8 november 1996 een antwoord heeft gekregen van het hoofd van het onderzoekscomité waarin wordt gesteld dat de veiligheid van verzoekster en haar zoon niet kunnen worden gegarandeerd, dat het nieuwe document van de Minister van Binnenlandse Zaken dateert van 8 oktober 1998, dat het document haar niet onmiddellijk kon bereiken omdat zij eind oktober 1996 uit Kazachstan was gevlucht, dat het onbestelde document terug naar het Ministerie van Binnenlandse Zaken werd gestuurd, dat ze het document later, via haar familie en talrijke omwegen, heeft gekregen, dat het document werd gedateerd op datum waarop het aan verzoeksters familie werd overgezonden;

Overwegende dat verzoekster in het tweede onderdeel betoogt dat uit de twee brieven van verzoeksters tante blijkt dat de eigendom van verzoekster in Kazachstan in beslag werd genomen en wordt bewoond door Kazakken, dat ze nog steeds gezocht wordt door de voorzitter van de Raad van het dorp, dat tenslotte het een algemene tendens is in Kazachstan dat personen met de Russische nationaliteit, gepest, vernederd en vervolgd worden, dat de zwaarwichtige tegenstrijdigheden

die in de eerste asielprocedure werden vastgesteld, te wijten zijn aan een gebrekkige procedure, dat de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken enkel geluisterd en niets gevraagd heeft, dat de tolk geen notities heeft genomen van een twee en een half uur durend interview en de gemachtigde van de Minister enkel een samenvatting heeft neergeschreven;

3.1.2. Overwegende dat, betreffende het eerste onderdeel, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overweegt dat verzoeksters verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet stroken met de objectieve lezing van het nieuwe stuk; dat dit standpunt als volgt wordt gemotiveerd :

"Betrokkene verklaarde er dat ze op 17 oktober 1996 een klacht heeft ingediend. Op 8 november 1996 kreeg ze antwoord van het hoofd van het onderzoekscomité hetgeen stelde de veiligheid van betrokkene en van haar zoon niet te kunnen garanderen. Uit het stuk blijkt echter dat dit een antwoord zou zijn op betrokkenes klacht van 8 november 1996 (betrokkene diende haar eerste asielaanvraag in op 4 november 1996!) en het stuk zou pas op 8 oktober 1998 zijn opgesteld. Aldus is dit neergelegde document niet van die aard om de geloofwaardigheid van betrokkenes verklaringen te herstellen.";

Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in alle redelijkheid kon overwegen dat uit de lezing van het stuk blijkt dat het eventueel werd afgeleverd op 8 oktober 1998 als antwoord op verzoeksters vraag van 8 november 1996; dat immers uit de vertaling van het antwoord van de Minister van Binnenlandse Zaken van Kazachstan blijkt : "Concernant la demande de la citoyenne XXX, du 08/11/1996.";

Overwegende dat, wat betreft het tweede onderdeel, de eerste procedure definitief werd afgesloten; dat voorts uit het administratief dossier

niet blijkt dat verzoekster toen enig bezwaar heeft gemaakt met betrekking tot het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken; dat de wijze waarop een interview verloopt op zich geen verklaring biedt voor tegenstrijdige verklaringen; dat bovendien met de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden vastgesteld dat brieven van familieleden in de vluchtelingenmaterie, waar de bewijslevering in principe vrij is, eerder een bijkomstige bewijswaarde hebben, aangezien ze uitgaan van privé-personen die een nauwe familieband hebben met de kandidaat-vluchteling; dat hieruit volgt dat de bestreden beslissing de ingeroepen bepalingen niet lijkt te schenden; dat het eerste middel niet ernstig is;

3.2.1. Overwegende dat verzoekster in een tweede middel de schending aanvoert van artikel 1, (A), 2 van de Conventie van Genève en van de motiveringsplicht op grond van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

3.2.2. Overwegende dat uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoekster het niet aannemelijk maakt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte een bevestigende beslissing van weigering van verblijf heeft genomen; dat aangezien verzoekster geen aanspraak kan maken op de hoedanigheid van vluchteling, zij de schending van artikel 1, (A), 2 van de Conventie van Genève niet dienstig kan inroepen; dat het tweede middel niet ernstig is;

4. Overwegende dat niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde

voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op zes juni tweeduizend, door :

de HH.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE

D. MOONS.